

PETŐS DIÁKOK ALKOTÓ MUNKÁI

Milyen lehet egy tárgy élete, mekkora a szavak ereje, az ízekből hogyan lesznek történetek, mit fejez ki a hála? Már-már frázisok sorakoznak fel ezekben a kérdésekben, mégis ezek mögött megannyi történet sejlik fel, akár beszélgetéseknek vagyunk részesei, akár írott szövegeknek vagyunk alkotói és olvasói. A 2021 őszi félévben a drámapedagógia-kurzuson személyes jelenlét hiányában nélkülözniünk kellett mindazon lehetőségeket, amelyek a személyiségünket gazdagíthatják: a tekintetet, a testbeszédet, az egymás iránti odafigyelést, a közös játékokat, a tér kihasználását, az érzékelés és a figyelem fejlesztését – többek között. Jó alkalom nyílt ily módon az online tanulási színtérben zajló foglalkozások során az önkifejezésre az írásbeli szövegalkotásban rejlő lehetőségek megragadására Egy-egy tematikus beszélgetés után írták meg szövegeiket a hallgatók. Temérdek írás született. Az alkotói között voltak, akik bátorításra és felkérésre szívesen vállalták munkájuk közzétételét. Azoknak az olvasóknak ajánljuk szívesen ezeket a rövid prózai írásokat, akik szeretnek életünk átélt tapasztalatain elgondolkodni, akár egy hosszabb villamoson eltöltött idő alatt olvasni azokat mobilon keresztül.

Pintér Henriett

Buszjegy

Nagy Rebeka

Itt ülök. Itt ülök nagypapám dohos nappalijában és a szemben lévő polc sorai közt szaladgál a tekintetem. Majd hirtelen a második sorban, egy nagy piros könyv előtt, a nagymamám képe mellett megragad valamin a tekintetem. Közelebb megyek, odalépek közvetlen a polc elé, és szemügyre veszem ezt a valamit. Egy igen kis, kopott, megsárgult, összegyűrt papírfecnit találtam. Na de mi ez? Miért hever itt a polcon, miért tartja ilyen nagy becsben a papám? Ahogy jobban hunyorítok, észreveszem, hogy – bár kissé lekopva, de – van rajta valami nyomtatott szöveg. Ekkor belép nagypapa a szobába, rám néz, aztán a polcra, majd elmosolyodik. Én értetlenül követem őt a tekintetemmel, amíg leül az öreg kis foteljébe és szájába veszi füstölő pipáját. Kérdeznem sem kell, halkán lágy és mély hangján megszólal.

– Tudod mi az a kis fecni? – Ingatom a fejem.

– Egy buszjegy. Egy buszjegy 1968-ból. Szeptember 12-i dátummal. – Itt megáll egy percre és sóhajt egyet.

– Meleg őszi reggel volt – folytatta – és épp életem legunalmasabb napjára készültem, indultam az egyetemre. Nem is sejtve, hogy életem legszebb napjává alakul majd. Felszálltam a buszra, a buszsofőr lekezelte a jegyemet, hátra cammogtam az utolsó ülésre és bámultam ki az ablakon. Ekkor felszállt valaki. Felszállt a leggyönyörűbb nő akit valaha láttam. Szőkés haján megcsillant a szeptemberi napsugár, arca kipirulva és épp valami szenvedélyesen romantikus regényt szorongatott a kezében. Minta egy festményből lépett volna ki, tökéletes volt. Ekkor hirtelen találkozott a tekintetünk. A világ megállt néhány percig. Szívem hevesen vert. Semmi, semmi, ami körülöttünk volt nem számított. Ó, jaj, ezt sose fogom elfelejteni. Úgy éreztem, életem legnagyobb hibáját követném el, ha nem mennék oda hozzá, hanem hagynám leszállni és elsétálni, ki tudja merre. Úgyhogy összeszedtem minden erőmet és bátorságomat, mondogattam magamnak: „Menni fog, meg tudod csinálni! Csak menj oda!” Azon se gondolkodtam hogyan szólítsam le, csak egyszerűen odamentem.

Mosolyogva fogadott, köszöntünk és mintha mi sem lenne természetesebb, beszélgetésbe elegyedtünk. Átbeszéltük az egész utat, olyan volt mintha átléptem volna egy kapun egy másik, végtelen és csodálatos világba. Tovább pedig nem is mesélek, azt hiszem kitalálod a végét. – Nevetett egyet és mélyen a szemembe nézett. – Ő volt a nagymama!

A szót leírják, ki tudja, ki mire gondol...

Páll Petra

Blanka a magyar órán ült, és Ady Párisban járt az Ősz című versét hallgatta, amit a tanárnő épp felolvasott. Blanka szemei előtt meg is jelent a festői szépségű párizsi utca, amely épp az ősz korai arcát mutatta. Tettszett neki a vers. Egészen addig, amíg a tanárnő el nem kezdte elemezni, és egyből jött a halál és az elmúlás, míg Blankának a csintalan színes szállingózó levelek forgatták a gondolatait, de hamar el is szálltak, mert le kellett írni, amit a tanárnő mond, mert az a *helyes* verselemzés, az kap ötöst, aki azt visszamondja. Bár Ady a szót leírta, ki tudja már, mit gondolt róla.

Hálám

Surányi Sára

A puszta csendben behunyom a szemem. Világok ezreit látom. A legnagyobb ricsajban a tömött volánon fülemmel figyelek és az életeket hallgatom. A tánctéren állok egy koncert közepén és a vonagló alakok személyiségei tükröződnek vissza rám.

Mindezen képességeimet nektek köszönhetem. Nektek, kik megtanítottátok, hogy lehet a világot, az életeket, a csendet, a csatákat, az embereket látni. Faltam könyveitek, szétszedtem mondataitok, szavaitok minden csillogását és mocskát, minden illatát és bűzét megemésztettem. Most is itt vannak bennem.

Hálás vagyok tinektek mindezért. Főképp neked. Wollandért, a Mesterért, a színházért, a morfiumért, Pilátus feloldozásáért. Te voltál gyermekkorom vigasztalója, dühöm te segítetted kibontakozni és elbódítottál, amikor úgy hozta a szükség.

Kárhozottak vagyunk mind, ti viszont örökkön éltek e kárhozatban. Hálámat kifejezni nektek nem tudom, de gondolkodásom, hitem, nézetem, valóm értetek van.

A brownie

Felső Fanni

Anna, Sándor barátnője egy szép pénteki napon azon gondolkozott, mivel is lephetné meg szerelmét, mire hazaér a fárasztó munkából. Csak gondolkozott, gondolkozott, majd eszébe jutott egy nagyon boldog pillanat, mikor Sándorral az első randira mentek. Sándor egy cukrászdába vitte Annát, aki egy csupa csokis brownie-t evett a randin. Sándor is megkóstolta, Anna megosztotta vele a brownie-ját, nagyon romantikus pillanat volt. Anna azóta is sokat gondolt erre a szerelmes pillanatra, meg persze a brownie fantasztikus édes, csokis ízére. Mindkettejüknek nagyon ízlett a sütemény, amit a randin fogyasztottak.

Így hát Anna arra jutott, hogy feleleveníti ezt a romantikus pillanatot, és megpróbál egy hasonló, finom brownie-t sütni szerelmének. A streetkitchen oldalán talált egy szuper receptet, amit el is kezdett készíteni. Felolvasztotta az étcsokit vízgőz felett, már ekkor mennyei illatok áradtak a konyhában. Gondosan követte minden utasítását a receptnek, majd végül betette a sütit sülni az előmelegített sütőbe. Miközben sült a sütemény az illatáradattól Anna már nagyon éhes lett, annyira jó illatok jöttek ki a sütőből. Anna megterített, gyertyát gyújtott, majd egy kis idő elteltével kivette a süteményt. Az egész lakásban áradt a brownie illat.

Sándor ebben a pillanatban lépett be az ajtón, a mennyei illatok megcsapták az orrát, még a nyál is összefutott a szájában. Egyből eszébe jutott, hogy mikor érezte ezt az illatot, az első randin. Nostalgikus pillanatot élt át.

Együtt leültek és elfogyasztották a süteményt. Sándor annyira boldog lett, annyira ízlett neki a szerelme által készített süti, hogy szombat este elvitte Annát a cukrászdába, ahol először ettek brownie-t, és ott megkérte a kezét. Anna könnyeket hullajtva mondott Sándornak igent, és megígérte neki, hogy életük végéig minden héten elkészíti neki ezt a süteményt. Boldogan és a sok süteménytől elhízva éltek, míg meg nem haltak.

Hálás vagyok neked, mert...

Felső Fanni

Először is hálával tartozom azért, mert hatalmas nehézségek árán is életet adott nekem. Ha te nem lennél, én sem...

Köszönöm, hogy mindig mindenben mellettem állsz, segítesz, támogatsz. Segíttél megtanulni járni, beszélni, írni, olvasni. Minden egyes dolgot előtt szívoúan kikérdezted az anyagot, amit akkor nyilván utáltam, de most nem is lehetnék hálásabb ezért.

Sosem adtad fel. Mindegy mennyi nehézség jött, vagy mik voltak azok, te akkor sem engedted el a kezem, akkor is kiálltál mellettem, értem. Nem mozdultál mellőlem mikor beteg voltam, és akkor sem mikor épp valami hülye fiú miatt sírtam, aki összetörte a szívem. Mindig azt nézted és azt helyezted előtérbe, hogy nekem mi jó és én mitől fejlődhetek. Sosem lehetek elég hálás neked, hogy még a mai napig is, ha szomorú vagyok, te ugyanúgy összekaparsz a földről, ha boldog vagyok, velem együtt osztozol az örömben, és ez nagyon sokat jelent számomra. Sok mindent átélünk együtt, sok mindenben keresztülmentünk együtt, sok nehézségbe ütközünk, de akármi is történt, mindig ott voltunk egymásnak és mindig kitartottunk. Ez tudom, hogy sosem fog változni. Lehet, néha összeveszünk majd a jövőben apróságokon, például, hogy hogy neveljem majd a gyereket. Tudom, hogy ezt fogod csinálni, mert amikor kicsi volt a kutyám, akkor is ez ment, de azért is hálás leszek neked, mert tudom, hogy minden mondatod a jószándékod és a segítőkészséged vezérel, még ha kicsit sok, akkor is.

Mindent köszönök neked, hálás és büszke vagyok arra, hogy te vagy az anyukám.

A szó veszélyes fegyver

Felső Fanni

A szó veszélyes fegyver, és van, aki fegyvertelen. Sokszor úgy bántunk másokat szavainkkal, hogy ez nekünk fel sem tűnik, pedig nem is gondolnánk, hogy ez másnak mennyire rosszul eshet. A verbális bántalmazás is lehet ugyanolyan súlyos, mint a fizikai bántalmazás.

Főleg az interneten nagyon elterjedt a mai világban, hogy névtelenül szólunk le másokat, sokszor olyanokat, akiket nem is ismerünk. De ezek a bántó szavak nagyon rosszul tudnak esni, depressziót is okozhatnak. Ahelyett, hogy ismeretlenül leszólunk másokat, inkább mindig koncentrálhatnánk arra, hogy hogy maradjunk pozitívak, és hogy lássunk mindenben valami szépet. Személy szerint undorító dolognak tartom mások leszólását, akár ismerős, akár ismeretlen a személy. Ez nagyon csúnya dolog. Egy amúgy is instabil lelkiállapotban lévő embernek lehet egy bántó szó az utolsó csepp a pohárban, ezt sosem tudhatjuk. Ahelyett, hogy bármiért is szidunk vagy leszólunk valakit, próbáljuk beleképzelni magunkat az ő helyzetébe. Fogalmunk sincs, hogy ki min ment keresztül és mit élt át, így a gonoszkodás helyett mindenkinek támogatni kéne egymást. Mindenben legalább egy pozitív dolgot kéne látnunk, és akkor nem lenne ennyi gyűlölet a világban, és a bántalmazás nem vezetne ennyi öngyilkossághoz és depressziós emberhez. Úgysem leszünk többek attól, ha másokat bántunk, ez nekünk sem jó.